

Nieuwsbrief 4 – december 1997

Beste Niños-donateur,

Er is weer veel gebeurd de laatste maanden. Er zijn 4 nieuwe kinderen bijgekomen: Celso, Adam, Amilcar en Ramon die het elftal compleet maken. We huren daarom een extra kamer. Jolanda, voor het eerst sinds anderhalf jaar in Nederland, was bij Jos Brink op televisie. We kregen bezoek van de Haagse Courant die een 'Niños'-pagina voor de kerstbijlage gaat maken. De Telegraaf komt in februari en zal in de Paas-special over ons berichten. Sinds een tijdje hebben we een echte huiswerkschool met onze gediplomeerde schooljuffrouw Vicky. De tandarts heeft meer dan 80 gaten gevuld. Ook kwam de kinderarts van het ziekenhuis bij ons langs om alle kinderen te onderzoeken. Op school gaat het prima en de karatelessen (waar ze helemaal gek van zijn) werpen hun vruchten af. De Simpei leerde onze jongens zingen. We werken hard door om nog meer kinderen te kunnen helpen. Ons elftal staat er door de steun van iedereen uit Nederland goed voor, maar we zullen er zeker geen verwen-de prinsjes van maken. Er zijn hier in Cusco te veel kinderen die nog helemaal niets hebben. Hen willen we in de nabije toekomst ook de helpende hand bieden. De 'Vrienden van Niños' hebben belangrijke contacten aangedragen waardoor de realisatie van ons Niñoshotel en huis heel snel dichterbij komt.

Onze huiswerkklas

Al een tijdje hebben we een huiswerkklas. Dat is hard nodig want onze kinderen zijn door alles wat ze meegemaakt hebben gemiddeld 3 tot 4 jaar achter op hun leeftijdgenootjes. We hebben de huiswerkklas ingesteld om er toch het beste van te maken. De klas wordt gegeven door de schooljuffrouw van Santos en Alan: Victoria Quispe Tito. We mogen haar Vicky noemen. Elke ochtend om 8 uur beginnen we en om 10 uur gaat de 'Niños'-klas uit. De kinderen gaan alleen in de middag, van 1 tot half 6, naar school. We willen met onze huiswerkklas proberen de leerachterstand die de kinderen hebben opgelopen te minimaliseren. Ze moeten leren zich gedurende een bepaalde periode echt te concentreren, wat heel moeilijk voor ze is. We willen graag onze klas openstellen voor andere kinderen die thuis vaak geen enkele aandacht krijgen, na en voor schooltijd moeten werken of die thuis geen ruimte hebben (de hele familie in 1 kamer). Het noodzakelijke huiswerk maken blijft bij heel veel van die kinderen gewoon achterwege. Dat onze klas resultaat heeft blijkt wel. In plaats van de helft onvoldoendes tonen de rapporten nu erg veel voldoende. Voor de kleintjes A's (azules) of MB's (muy bien's) maar soms ook rojo's (onvoldoendes). Het concentratieniveau is in de afgelopen maanden ook sterk toegenomen. Celso en Santos kunnen wellicht een jaar overslaan.

4 nieuwe kinderen, misschien wel 5

We zitten niet stil. Doordat iedereen zo fantastisch blijft steunen kunnen we zonder risico doorgroeien. Sinds de vorige nieuwsbrief zijn er 4 kinderen bij. Celso van 16, Ramon van 12, Alan van 9 en Amilcar van 10. Heel even heeft Hektor van 10 jaar oud bij ons gewoond.

Celso de verantwoordelijke

De eerste nieuweling was Celso. Met zijn 16 jaar is hij verreweg de meest verantwoordelijke van alle kinderen. Een negatieve kant is dat hij heel veel moeite heeft met het accepteren van autoriteit. Als je hem bijvoorbeeld zegt dat hij NU! moet afwassen (omdat hij al een uur aan het treuzelen is) ziet hij het als een persoonlijke aanval en ploft bijna uit elkaar van woede. We hebben er met hem al een paar stevige aanvaren 'om niks' opzitten. Z'n agressieve gedrag heeft ie natuurlijk niet voor niets. Vijf jaar woonde Celso op straat, hij was schoenpoetser. Van zijn verdiende geld kon hij soms in 'Cusco Maki', het slaapzaalproject voor straatkinderen in Cusco, een bed betalen. Celso is met de nodige onderbrekingen naar school geweest. Wat voor straatkinderen uitzonderlijk is. De andere jongens pestten hem

daar uitvoerig mee, toch is hij steeds gegaan. Hij heeft het altijd moeilijk gehad en we waarden zijn uitzonderlijke doorzettingsvermogen en zijn wil om iets van het leven te maken.

Het verhaal van Alan

Vicky, de schooljuffrouw, nam ons na schoolbezoek apart. Of we iets voor andere kinderen konden doen. Ze had gezien hoe Santos vooruit was gegaan in de afgelopen maanden, en vertelde ons dat enkele kinderen in de klas er slecht aan toe waren. Ze kwamen onregelmatig op school, met ongewassen kleren, half flauw van de honger, regelmatig met blauwe plekken. Ondanks de wil om te leren haalden ze steeds slechtere cijfers. Alan was er een van, een vrolijke sprinkhaan vol rare grappen. En nu woont hij bij ons. Als je tegen hem zegt: 'Alan, wil je even de bezem aangeven', dan rent hij bij wijze van spreken eerst drie keer de patio rond, gaat alle kamers af en herinnert zich dan weer wat hij aan het doen was. Hij kan zich niet met één ding tegelijk bezig houden. Zijn ouders zijn overleden of verdwenen. Hij woonde met zijn oom, samen op een kamertje. De oom liet Alan het huishouden doen en ook werken om aan geld te komen voor drank. Regelmatig vielen er klappen. Alan heeft een hele tijd in angst geleefd. Hij heeft erg dunne (spille)beentjes en blijft ver onder zijn groeiveau; 24 kg en 1 meter 29 is voor een jongen van 9 jaar erg weinig. Alan begint nu rustiger en stabiel te worden na een chaotische gewenningsperiode van twee maanden.

Amilcar

Amilcar hebben we sinds november in huis. Zijn ouders wonen in een dorp, een dag reizen van Cusco. Om hem naar school te kunnen laten gaan was hij bij familie ondergebracht. Ook zijn verzorging liet veel te wensen over. De situatie was erg genoeg om er iets aan te doen. Ook Amilcar mist vele kilo's en centimeters. Het is moeilijk te bepalen of je een kind moet helpen of dat de situatie voor Peruaanse begrippen nog leefbaar is. De andere kinderen trokken erg veel met Amilcar op. Ook dat is van groot belang: het evenwicht in onze bijeengeraapte 'familie'. Sommige kinderen zijn bang en ongerust of er voor hem wel voldoende aandacht en liefde zal overblijven.

En daarna kwam Ramon

De juf van Santos en Alan had ons ook gewezen om Ramon. Hij is 12 jaar, en begon bij ons in de huiswerkklass. Hij is heel goed in rekenen maar kan nog nauwelijks lezen. Knap lastig als je in de vierde klas van de lagere school zit. Ramon was toch, tegen alle regels in, al een paar jaar steeds weer overgegaan. Gewoon omdat hij zoveel goede wil toonde. Toen de 'professora' vroeg of Ramon misschien in onze huiswerkklass mocht meedraaien om zo zijn taalvaardigheid op peil te brengen, hebben we gelijk ja gezegd. Ramon woonde met zijn oudere zus in een kamertje. Hij verdiende zijn geld door elke ochtend om 6 uur bij het ziekenhuis schoenen te poetsen. Om 8 uur kwam hij uitgehongerd onze keuken in gerend om snel een beker melk en wat boterhammen naar binnen te werken en daarna met de anderen naar school te gaan. We lieten hem steeds vaker ook 's middags en 's avonds mee-eten, wassen zijn kleren en stopten hem onder de douche, wat hard nodig was. We gaven hem ook af en toe wat kleren. Uiteindelijk hebben we gezegd: 'Je mag blijven' en hebben een bed voor hem gekocht. Hij was werkelijk dolblij.

Het trieste verhaal van Hektor

Op een middag stond hij voor de deur. Aan de hand van een medewerker van de kinderrechter. 'Alstublieft, wilt u hier even tekenen'. Verbouwereerd teken je en is er een kind bij. De doodsbange Hektor was meer een opgejaagd dier dan een kind. Hij moest thuis hard werken, en ging soms naar school. Hij ontsnapt uit 'huis' en gaat zwerven. Voor een boerenjongen als Hektor is de stad erg bedreigend. Na een paar dagen pakt de politie hem op, omdat hij wat eten heeft gepikt. Samen met de andere 'gevonden' kinderen werd hij opgesloten in een kamertje van 2 bij 3. Geen raam, geen stoel, één stapelbed en altijd brandende tl. Na een aantal dagen bij de politie werd Hektor naar de kinderrechter gebracht. We waren al een keer vanwege Alan bij haar op bezoek geweest en hadden gezegd wel een plekje te hebben voor noodgevallen. Toen Hektor ondergebracht moest worden heeft ze hem naar ons 'verwezen'. We hebben toen (het was al laat in de middag) snel een bed en een matras ge-

kocht. Hektor heeft na het eten een uur in een teil met water zitten weken. Hij bleek een zachtvaardig kind, blij met alles en volop vrolijk ondanks zijn harde verleden. Nadat hij twee weken bij ons in huis had gewoond kregen we een telefoontje van de kinderrechtster. We moesten met Hektor langskomen. Toen we in het Paleis van Justitie waren bleek Hektor's vader daar te zijn. Volgens de wet is hij verantwoordelijk dus moesten wij het kind afstaan. Er bleef ons niets anders over dan te doen wat de wet voorschrijft. We hebben er geen vertrouwen in dat Hektor goed af zal zijn bij zijn vader. Noch Hektor, noch zijn vader toonde ook maar het minste teken van blijdschap of herkenning toen ze elkaar zagen. We kunnen niets anders dan via de rechter en de politie controleren of hij goed wordt behandeld. We wachten af en houden een plek voor hem open als hij toch weer 'opduikt'. Het 'Hektor'-verhaal laat een bijzonder naar en vooral onmachtig gevoel bij ons achter.

Marmot en kippenagelsoep

Op verjaardagen gaan we uit eten bij de 'Polleria'. Kip met 'papa's', het goedkoopste en wereldwijd meest favoriete verjaardagsmenu, en soep. In die soep verdwijnt bijna alles wat je overhoudt als je van een kip een toonbaar gerecht wilt maken. Dus er is een kans dat je in je soepkommetje de poten van de kip tegenkomt. Vier grote gele tenen met de nagels er nog aan. Als wij de slooponderdelen met afgrijzen uit de drab opvissen, kijken elf paar kinderoogen ons vol verwachting aan. Je hoeft maar te zeggen: 'Wie wil mijn kippentenen', om een oorlog van ikke, ikke, ik was eerst! te ontketenen. Voor een Peruaans kind is het niet te geloven dat iemand zoiets lekkers als kippentenen vrijwillig weggeeft. Wie dat doet is niet goed wijs. Maar pas echt verdacht wordt je door te zeggen geen 'cuy' (cavia) te lusten. Eerst wordt er om gelachen. Dan leg je uit dat je vroeger een cavia in huis had om mee te spelen, en van marmotten hield, niet om hun smaak maar omdat ze zo lief waren. Nu zijn het elf kinderblikken vol ongeloof. En zelfs een beetje medelijden. Met de kippentenen was je al verdacht. Met het marmottenverhaal is het bewijs definitief geleverd: Holland ligt niet op deze wereld. Hollanders komen van een andere planeet.

We hebben een eigen kinderarts

Eindelijk hebben we haar gevonden. De dokter die onze kinderen kan controleren en helpen. De kinderen zijn eigenlijk nooit ziek, hoewel Cusco een ware haard van vervelende ziektes is. Peru staat bekend als het land met bijna het hoogste aantal TBC-gevallen. Cusco is in Peru weer koploper. Verder zijn er polio, difterie, meningitis, gele koorts, cholera en vele huidziekten hier bijzonder populair. Omdat Cusco op ruim 3200 meter hoogte ligt, hebben we geen last van malaria en dengue. We weten dat we in een niet al te steriele omgeving wonen, maar nu we met onze dokter praten schrikken we toch wel. Onze kinderen worden natuurlijk relatief gezien goed verzorgd. Ze wonen in een schoon huis, wassen zich en krijgen goed te eten. Het aantal TBC-gevallen in Peru is net als het kindersterftecijfer zeer hoog. Wie niet genoeg weerstand heeft redt het simpelweg niet. Onze kinderen behoren tot de sterkste. Het onderzoekslijstje van onze dokter Andrea is nog niet compleet maar geeft ongeveer het volgende beeld: Inenting. Allemaal krijgen ze een TBC-test en van allemaal wordt bloed, ontlasting en urine onderzocht. Inenting. Moeten ze bijna allemaal nog hebben. Alan, Amilcar, Ramon, Santos, Wilbert, Demetrio, Celso en Luis zijn chronisch ondervoed. Hoewel de dokter wel zag dat de kinderen die een half jaar of langer bij ons zijn aan het omhoogschieten waren. Verder geen grotere rampen dan huidaandoeningen, platvoeten en keelontstekingen. Naast zeer slecht en onvolledig eten zijn de wormen en parasieten die vrijwel ieder kind hier oploopt, de grote boosdoeners van het lage gewicht en de geringe lengte. De illegale maag- en darmbewoners consumeren bijna de helft van alle voedingsstoffen zodat er voor het kind heel weinig overblijft. In de komende weken krijgt iedereen de nodige medicijnen en een wormenkuur. Pas als de wormen weg zijn kunnen onze ondermaatse herrieschoppers in gewicht toenemen.

Karate: de beste therapie

Bijna alle kinderen zitten op karate. Drie avonden in de week proppen ze zich met z'n negenen in één taxi (dat is goedkoper dan de bus). Net als Bruce Lee schoppen en slaan ze naar alles dat beweegt, zonder dat ze iets raken gelukkig. Een beter therapie hadden we niet kunnen bedenken. De Sensei (karateleraar) is zeer streng en serieus. Je komt alleen de les binnen als je handen, voeten en karatepak schoon zijn. Sindsdien worden elke dag neurotisch voeten en handen geschrobd. Alles gaat strikt volgens de regels: respect voor elkaar, wie gemenigheid uithaalt wordt verwijderd, nooit karate op straat, wie staat te giechelen of grapjes uithaalt moet zich 20 keer opdrukken (Moises en Alan zijn meerdere keren de pineut geweest). De beste van het stel is Demetrio. Hij was onze eerste gele bander. Met zijn gele band werd hij voor het eerst in zijn leven beloond voor iets dat hij op eigen houtje, door hard en geconcentreerd werken, heeft bereikt. Hij was meer dan apetrots op zijn eerste diploma en heeft inmiddels uitgerekend binnen vier jaar zijn zwarte band te zullen hebben. Voor de agressieve en door iedereen gevreesde 'Tigre' (Demetrio's straatbijnaam) is met karate een wereld opgegaan. Zijn gevoel voor eigenwaarde is enorm toegenomen. Karate is voor zijn overmatige agressie een uitstekende uitlaatklep. Hij is erg veranderd. Accepteert de anderen en neemt steeds meer verantwoordelijkheid. Natuurlijk deelt hij, royaal als hij is, af en toe nog zo'n ouderwetse 'Tigre'-dreun uit, maar dat is tegenwoordig eerder uitzondering dan regel. De karatelessen hebben op alle kinderen een bijzonder positief effect. Ze kunnen agressie kwijt, een gele of andere band verdienen, trots op zichzelf zijn en leren dat respect hebben niet iets doms is. Allemaal 'groeien' ze ervan. We zouden niet weten hoe we al die veranderingen zonder de karatelessen bereikt konden hebben. Karate is tot nu toe de beste therapie die we konden bedenken.

De Simpei komt zingen

Niet alleen worden onze jongens door de Sensei scherp in de gaten gehouden. Zijn assistent, de Simpei, komt elke zaterdagavond met ze zingen. Wij keken er ook raar van op toen hij dat aan ons voorstelde. Onze jongens liedjes zingen? Met elkaar? Op zaterdagavond? Elke week? De eerste keer was behoorlijk ongemakkelijk. Komt je karateleraar-assistent, die een stapeltje dakpannen met z'n blote handen doormidden kan hakken, bij ons thuis liedjes zingen. En van zijn cassette-records varieert de tapesnelheid zo dat je er zeeziek van wordt. Hij deelt teksten uit en gaat met een serieus gezicht staan zingen. En wat zingt ie? 'Alle Menschen werden Brüder', en 'In de lente zijn we gelukkig'. Je ziet onze jongens denken: is ie het echt, of droom ik? Ze zaten met open mond te kijken. 'Kijk', legde de Simpei uit, 'je kunt wel een stoere kareteka zijn, maar wat ben je nou helemaal als je niet eens een liedje durft te zingen?' Dat waren de magische woorden waarmee hij onze d'r-op-rammers in een mum van tijd tot het eerste Cusco's mannenkoor had omgetoverd. In onze keuken wordt vanaf heden elke zaterdagavond gezongen. Vals, hoog, laag, zacht en hard door elkaar. Oscar en Wilbert hoor je er bovenuit. Omdat ze geen teksten kunnen lezen beperken ze zich tot het naschreeuwen van de woorden en de melodie die ze twee tellen ervoor gehoord hebben. Wij liggen in een deuk van het lachen, maar het 'koor' blijft altijd serieus. Zingen met de Simpei is niet zomaar iets. Je bewijst ermee dat je geen lafaard bent. Het leuke is dat de liedjes steeds vaker opduiken, bijvoorbeeld tijdens het afwassen. Het lijkt wel of het zingen ze werkelijk meer 'Brüder' maakt.

Berichten van 'Vrienden van Niños'

Zoals in de vorige nieuwsbrief stond, is er een club 'Vrienden van Niños' gevormd. Deze club heeft onder andere als doel om de donateurs, die actuele informatie over de voortgang van het project wensen, te informeren. Ook kunnen onderlinge contacten worden onderhouden om eventuele wensen van Jolanda, Titus en de kinderen te vervullen. Bijvoorbeeld: er is tot op heden nog geen oplossing voor transport naar Peru gevonden. Door twee reacties op de vorige nieuwsbrief hebben we belangrijke contacten gelegd, die tot een goed resultaat zouden kunnen leiden. Zo zouden de Vrienden van Niños in de toekomst met een onderlinge coördinatie goederen naar Peru kunnen zenden. Zodra er resultaat is geboekt, zullen wij dat in de volgende nieuwsbrief melden.

Voor nadere informatie en reacties naar de Vrienden van Niños kunt u contact opnemen met:

- Jan Schoenmakers: e-mail: janpc@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

En lachen natuurlijk

Er moet ondanks alle triestheid om ons heen ook gelachen worden, vinden we. Het is de 'Niños'-mentaliteit: niet alleen maar praten. Gewoon aanpakken en iets doen om de situatie positief te veranderen. We leren dat aan onze kinderen. Gelukkig zijn het kinderen die in staat zijn om hun pijnlijke verleden af te schudden en al lachend een bestaan op te bouwen. Onze elf kunnen dat omdat er zoveel steun uit Nederland is. We zijn inmiddels zo gewend aan het zien van armoede om ons heen, dat we geneigd zijn er overheen te kijken. Totdat Luis met drie platgeregende vriendjes voor de deur staat. Luis maakt na schooltijd vaak een toer door de buurt; hij gaat op bezoek bij vriendjes. Als het te lang duurt voor hij thuiskomt gaan we naar hem op zoek. Het huis van Luis z'n vriendjes zou in Nederland misschien net een fietsenhok kunnen zijn. Een donker en laag kamertje met een vloer en muren van aangestampte aarde. Geen deur maar een gordijn, en ernaast een nog kleiner hokje met een kerosine kookstel en een wc. Toen wij er waren, kwam een nieuwsgierig trio om de hoek kijken. Een meisje van 8 jaar, haar broertje van zes en een zusje van vier. Onder het vuil, kapotte kleren en blote voeten, aangekoekte snotneuzen, gewoonlijk zwarte maar nu grijze haren door stof en viezigheid. 'Nee', ze hadden hem niet gezien. Na een uur speuren keren we zonder Luis naar huis terug. De lucht is zwart geworden en het zal gaan plenzen. Een uurtje nadat wij thuis waren, stond het nu drijfnatte drietal met een schuldbewuste en druipende Luis voor de deur. Luis was het slachtoffer geworden van de overal geldende natuurwet die bepaalt dat de naar huis langer wordt, naarmate je schoolcijfer lager is. Het drietal was helemaal trots en blij: 'Kijk hier is-ie, we hebben hem gevonden'. Nadat we de jonge helden en de voortvluchtige Luis naar binnen hadden gehaald en hadden afgedroogd, hebben we ze aan tafel gezet en boterhammen en warme melk gegeven. Verlegen en beleefd, met z'n drieën op één kruk aan elkaar klevend, wachtten ze tot we zeiden: 'Toe maar, eet maar'. Omdat het maar door bleef hozen mocht er bij uitzondering tv gekeken worden (bij ons mag dat alleen 's avonds). Na een paar minuten waren de verlegenheid en Luis zijn goed gespeelde schuldbewustzijn verdwenen. Iedereen rolde zowat van z'n kruk van het lachen om de tekenfilm op tv. Laat in de middag hebben we onze vrienden weer naar huis gestuurd. Ze waren in de wolken met een stapeltje kleren die we ze cadeau hadden gedaan. Als het aan ons ligt, gaan we in de toekomst veel van deze kinderen ondersteunen. Zoals onze Luisreddertjes zijn er alleen al in Cusco vele duizenden. Met of zonder 'huis', met of zonder 'ouders'. We kunnen ze niet allemaal in ons gezin opnemen. Maar als dat kan willen we ze af en toe wat kleren, warme melk en brood geven. Ze onder de douche stoppen, hun kleren wassen, door onze dokter laten onderzoeken, medicijnen en wellicht een plekje in onze huiswerkschool geven. In ieder geval mogen ze tv bij ons komen kijken. Want al kan je niks veranderen aan de dagelijkse kou, je stinkende vochtige bedde, je smerige kleren, de jeuk, hoest en hanger, het zou toch al heel fijn zijn als je soms even aan een schone tafel mag zitten. In een warme keuken. Om tv te kijken, een boterham te eten en warme melk te drinken. En om te lachen natuurlijk.

Bel, schrijf of fax naar één van de adressen. Niños-donateurs betalen een tientje per maand (meer mag ook) en krijgen om de (ongeveer) drie maanden de nieuwsbrief toegestuurd. Niños Unidos Peruanos is een zowel in Nederland als Peru officieel geregistreerde stichting met als doel de door armoede meest getroffen (straat)kinderen in Cusco te helpen. Voornaamste doel is de door 'Niños' opgevangen en gesteunde kinderen een kans te geven op een zo zelfstandig en gezond mogelijke toekomst.

We zijn enorm blij dat we van zoveel mensen steun krijgen, het aantal donateurs groeit en dat iedereen gewoon doorgaat met zijn of haar 'Niños'-tientje. We hebben met elkaar nu elf kinderen een nieuw kinderleven gegeven. Daar mag ieder van ons trots op zijn. We hopen dat ook deze nieuwsbrief weer met evenveel enthousiasme gelezen en doorgegeven wordt.

In elk geval: heel veel dank aan iedereen. 'Niños' is een succes dat zal groeien. Eigenlijk doen we maar heel weinig: een huis, een schoon droog bed, eten, veiligheid, aandacht, een dokter en een tandarts. Hier is dat weinige enorm veel. Het mooie is, dat we met ons 'weini-ge' zo veel veranderd hebben in het leven van onze kinderen. Een verschil van dag en nacht. En we staan nog maar aan het begin.

Adresgegevens secretariaat m.i.v. 1 januari 2000

Stichting Niños Unidos Peruanos

Koninginnelaan 8

1182 AS Amstelveen

Telefoon 020-64039019

E-mail info@stichtingninos.com

Website www.ninoshotel.com